

Am mai scris aici (<http://vasilegogea.wordpress.com/2010/07/08/ion-zubascu-intre-estetica-mortii-si-etica-vietii/>) despre acest discret-monumental poet, una dintre cele mai tragice figuri dintre exilații Maramureșului istoric, probabil din toate timpurile. Căci, în țărîna lui și a strămoșilor lui, in illo tempore, dezțărat, Ion s-a “ascuns” în Cuvînt, și Cuvîntul i-a ținut loc de viață, iară nu de moarte. Din “spațiul” acesta sublim, al poeziei și limbii “cu ocazia cărora” scrii și trăiești, nu poți fi exilat! Revin, acum, îndemnat, chiar mai mult: “poruncit”, de apariția unui nou volum* zguduitor, semnat, dar mai ales scris cu sîngele memoriei, de cel ce se autodefiniște astfel (în chiar primul “recitativ” – intitulat Vestitorul - al acestui amplu poem simfonic, cu cor și soliști, recviem și odă în același timp, modern atonal dar și cu modulații armonice arhaice):

“eu sînt un poet ocazional

m-am născut cu ocazia poporului român

scriu versuri cu ocazia limbii române

și a lumii în care se naște zilnic

viața mea unică poezia mea” .

Parafrazîndu-l pe poet, pot spune că scriu aceste rînduri “cu ocazia lui Ion Zubașcu”, și “cu ocazia Maramureșului comun”, sau “cu ocazia lui Mircea Petean”, editorul său. Nu pot cita întregul volum, astfel că va trebui să “iau pe umerii mei” alegerea unui poem pe care să vi-l propun, “cu aceste ocazii”:

dar lucrul cel mai trist și înfricoșător din lume
e paradoxul că fiii se atașează cel mai puternic
de cei mai răi și cruzi părinți
cum m-am atașat și eu de tine, tată
încă de pe vremea când mama era în luna a șaptea
și ai tîrît-o în pivnița casei și ai bătut-o acolo
să n-o audă vecinii urlînd ai aruncat-o pe pămîntul rece și întunecos
peste grămada de cartofi încolțiți cu vițe albe lungi și fragile
și ai lovit-o cu picioarele în burtă
m-ai bătut, tată, pe mine deși nu aveam decît șapte luni
pe lumea cealaltă unde soarele nu răsărise încă
și mama a zăcut leșinată în colțul cel mai întunecat al pivniței
pînă am trezit-o lovind-o și eu cu piciorușele mele
în aceeași burtă îndurerată de izbituri pe dinafară și pe dinăuntru
încă de pe atunci am descoperit cum stă treaba cu dragostea

Ion Zubașcu, sau memorialul durerii celui în țărîna țării lui dezțărat!

Scris de Vasile Gogea
Luni, 23 Mai 2011 11:50 -

cu cîtă ferocitate vor să se distrugă cei care se iubesc mai mult

în lumea luminoasă în care urma să fiu și eu părinte

și am învățat mai tîrziu bătînd-o la rîndul meu pe Maria

cînd era gravidă și ea în luna a șaptea sub Munții Rodnei la Borșa

că un părinte atroce va fi înconjurat și ocrotit pînă la moarte

de atenția și dragostea nepieritoare a fiilor lui

în timp ce iubitorii părinți sunt repede uitați de odraslele lor

te port în cîrcă, tată, de 60 de ani cum aș purta un mormînt la vedere

mormîntul tău pe care nu l-ai avut niciodată

pentru că nici acum n-am descoperit unde te-au îngropat securiștii

cînd te-au omorît în torturi în subsolurile Securității din Sighet

și te voi duce pînă la ultima mea suflare

cum își purtau femeile din Borșa legănuțul copiilor în umăr

toată viața mea de pînă acum și cea care va mai urma de acum înainte

e o luptă continuă să-ți cîștig bunăvoința și dragostea ta

nu sunt bun de nimic fără tine, tată, și nu merit nimic pentru mine

lumea întreagă și-a lăsat toate durerile pe inima și umerii mei

și în clipa cînd simt cu putere că doar eu o voi putea despovăra

mă duc în pivnița casei noastre din Maramureș

în colțul ei cel mai întunecos

și plîng cu fața la peretele rece și umed

pentru toți fiii și părinții pămîntului

Ion Zubașcu, sau memorialul durerii celui în țărîna țării lui dezțărat!

Scris de Vasile Gogea
Luni, 23 Mai 2011 11:50 -

care nu se vor mai putea dezlega niciodată unii de alții

** Din volumul Omul, pomul și fîntîna. O tragedie românească, Editura Limes, 2011.*

AUTOR: Vasile Gogea

SURSA: <http://vasilegogea.wordpress.com>